

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 965 ²	Κυριακὴ Βαΐων βράδυ 13 Ἀπριλίου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ

«Φθάσαντες πιστοὶ τὸ σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν...» (αἰν. Μ. Δευτ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἡ Ἐκκλησία μας, φιλόστοργη μάνα, κάνει **μία «οἰκονομία»**: ὥρισε τὰ «γράμματα» τοῦ ὄρθρου τῆς αὐριανῆς ἡμέρας νὰ διαβάζωνται σήμερα.

Τὰ τροπάρια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος εἶνε **κατανυκτικά**. Κεντοῦν καὶ μαλακώνουν καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά. Τὴν κάνουν νὰ σκεφθῆ τ' ἁμαρτήματά της, νὰ πονέση, νὰ κλάψη, καὶ μετανοιωμένη νὰ πέση στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ πῆ σὰν τὸ ληστή «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

Ἀρχίζει ἀπόψε ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Πολλὰ τροπάρια ἀκούγονται. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ θὰ πάρουμε ὡς θέμα ἐκεῖνο ποὺ λέει: «*Φθάσαντες πιστοὶ τὸ σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν...*» (αἰν. Μ. Δευτ.). Τί σημαίνει αὐτό;

Πέλαγος ἦταν ἡ ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κ' ἐμεῖς τὸ διαπλεύσαμε. Ἐρχόμαστε, ὕστερα ἀπὸ ταξίδι σαράντα ἡμερῶν, νὰ ρίξουμε ἄγκυρα **στοῦ λιμάνι τοῦ Ἑσταυρωμένου**.

Φτάσαμε, λέει, πιστοί. Ποῦ; Στὴν ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Γιατί ὀνομάζεται Μεγάλη Ἑβδομάδα; Διότι μεγάλα εἶνε ὅσα τελοῦνται κατ' αὐτήν. Ἄν ρωτήσουμε, ποιά εἶνε ἡ **σπουδαιότερη ὥρα τῆς ἀνθρωπότητος** ἀπὸ τότε ποὺ δημιουργήθηκε μέχρι σήμερα, μερικοὶ τεχνοκράτες θ' ἀπαντήσουν, ὅτι εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἄνθρωπος πάτησε στὴ Σελήνη. Ματαιότης! Δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ σπουδαιότερη ὥρα. Ἡ σπουδαιότερη ὥρα εἶνε ὅταν ὁ Θεάνθρωπος ὑψώθηκε στὸ σταυρό, μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30). Διότι τότε συνετρίβη τὸ κράτος τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Φθάσαμε, λοιπόν, στὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα

καὶ θὰ γιορτάσουμε τὰ **σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου**. Γιὰ τὰ πάθη ἄς κάνουμε μιὰ θεολογικὴ παρατήρησι. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἄνθρωπος, ὅπως ἐμεῖς· εἶνε καὶ Θεός. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας. Ὁ Χριστός, ὅπως λένε οἱ θεολόγοι, εἶνε «*διφυῆς ἀνθραξ*». Πάρτε ἓνα κάρβουνο καὶ βάλτε το στὴ φωτιά. Θὰ γίνῃ κόκκινο· καὶ δὲν ξεχωρίζει ἡ φωτιά ἀπὸ τὸ κάρβουνο. Ὅπως λοιπὸν τὸ ἀναμμένο κάρβουνο ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο οὐσίες ποὺ δὲν χωρίζουν, ἔτσι καὶ ὁ Θεάνθρωπος. Ἄνθραξ εἶνε ἡ σάρκα τοῦ ἡ ἀγία, καὶ πῦρ φωτεινὸ ἡ θεότητά του. Ὡς Θεὸς εἶνε ἀπαθής· **ὡς ἄνθρωπος** ὑφίσταται τὰ σεπτὰ πάθη.

Πάσχει σωματικῶς ὁ Χριστός. Ἐνας χυδαῖος ὑπηρέτης πλησιάζει καὶ δίνει ἰσχυρὸ ράπισμα στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Ἐνας βάνουσος στρατιώτης κατασκευάζει φραγγέλιο καὶ μαστιγώνει τὸν Ἰησοῦ. Ἄλλος τὸν φτύνει στὸ πρόσωπο. Ἄλλος μὲ μυτερὰ καρφιά καὶ σφυριά καρφώνει τὰ ἅγια χέρια καὶ πόδια του. Ἄλλος τὸν λογχίζει. Ἄλλος τοῦ προσφέρει νὰ πιῇ ὄξος καὶ χολή. Καὶ ἄλλοι «*διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά*» του καὶ «*ἐπὶ τὸν ἱματισμόν*» του «*ἔβαλον κλῆρον*» (Ψαλμ. 21,19).

Πάσχει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, **πάσχει καὶ ἡ ψυχὴ του** πιὸ φρικτά. Πάσχει, ὅταν ὁ ἓνας μαθητῆς του τὸν προδίδει, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνῆται, οἱ ἄλλοι τὸν ἐγκαταλείπουν, καὶ μόνος μονώτατος ὑπομένει τὸ μαρτύριο τοῦ σταυροῦ. Τότε ἀπὸ τὰ πανάχραντα χεῖλη του βγαίνουν τὰ δυσερμήνευτα ἐκεῖνα λόγια «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46)· λόγια, ποὺ μέχρι σήμερα κανένας θεολόγος δὲν μπόρεσε νὰ συλλάβῃ τὸ βάθος τους.

Πάσχει ὁ Ἰησοῦς ὡς ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὡς **Θεὸς μένει ἀπαθής**. «*Ὡς λέων ἐκοιμήθη*», λέει ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής (αἰν. Μ. Σαββ. καὶ Γ' ἐν. 49,9). Εἶνε

ἀρνίον ὁ Ἰησοῦς, πρᾶος καὶ ἀνεξίκακος· ἀλλὰ εἶνε καὶ λέων. Ποιὸς τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ λέοντα, ἀκόμα κι ὅταν κοιμᾶται; Αὐτὸς ποὺ δημιούργησε τὸν λέοντα, τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ καὶ τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου, τώρα ὡς ἀρνίον ἄκακον πάσχει.

Ἄν ἤθελε ὁ Χριστός, μποροῦσε μόνο τὸ δαχτυλάκι του νὰ κουνήσῃ καὶ νὰ γίνουν σκόνῃ ὅσοι τὸν ἄγγιζαν. Μποροῦσε νὰ μαρμαρώσῃ τὰ χέρια τῶν σταυρωτῶν· νὰ ξεράνῃ τὴ γλῶσσα ἐκείνων ποὺ τὸν βλαστημοῦσαν, νὰ κἀνῃ κάρβουνο καὶ στήλῃ ἄλατος ὅσους τόλμησαν νὰ τὸν διαπομπεύσουν. Ἀλλὰ μακροθυμεῖ καὶ τὰ ὑπομένει ὅλα. Ἄς δοξάσουμε «τὴν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν», ἀναφωνεῖ μὲ θαυμασμὸ ὁ ἐμπνευσμένος Βυζαντινὸς ποιητής. «Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε, δόξα σοι», θ' ἀκούσουμε καὶ τὸ βράδυ τῆς Μεγάλῃς Πέμπτης. «**Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε**», ἐπαναλαμβάνουμε κ' ἐμεῖς.

Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ ὑπέφερε τότε, ἀγαπητοί μου, εἶνε λίγα μπροστὰ σ' αὐτὰ ποὺ ὑποφέρει τώρα ἀπὸ μᾶς. Τὸ μαρτύριο τοῦ Χριστοῦ συνεχίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Οἱ Ἑβραῖοι τὸν σταύρωσαν μιὰ φορά· ἐμεῖς, οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα. Ἐκατομμύρια λαοῦ χριστιανικοῦ, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Εὐρώπη, στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνο, στὸ Βερολίνο καὶ ἄλλοι, ἄνθρωποι ποὺ καυχώμεθα γιὰ τὸ χριστιανισμό μας, **σταυρώνουμε ἐκ νέου τὸ Χριστό**. Καμμία γενεὰ δὲν ἀμάρτησε τόσο ὅσο ἡ δική μας. Γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ποιὸ ἔγκλημα δὲν διέπραξες! μοιχεῖα, πορνεία, ψευδομαρτυρίες, ἀπάτες, ἐγκλήματα φρικτὰ καὶ ἀποτρόπαια. Ποικίλη διαφθορὰ κατέκλυσε τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ ὄχι μόνο ἀμαρτάνουμε, ἀλλὰ καὶ **δὲν μετανοοῦμε**. Καὶ ὁ Κύριος τί κάνει; Μακροθυμεῖ! «**Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε**». Μὲ ὁση εὐκολία ἐμεῖς μποροῦμε νὰ συνθλίψουμε κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα μας ἓνα σκουλήκι, ἔτσι ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συνθλάσῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παντοδυναμίας του τὸν ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο, τὸ σκουλήκι αὐτὸ κατὰ τὸν ψαλμωδὸ· «**Ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος...**» (Ψαλμ. 21,7). Μποροῦσε ὁ Χριστός, ὁ «**ἐπιβλέπων ἀβύσσους**» (θ. Λεϊτ. Μ. Βασ.), ὁ κυβερνῶν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος, νὰ διατάξῃ νὰ φουσκώσουν οἱ ποταμοὶ τὰ νερά τους νὰ καλύψουν τὶς κορυφές καὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων. Μποροῦσε ὁ Θεὸς νὰ πῆ στὸν ἥλιο νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ κάψῃ τὰ κεφάλια τῶν ἐνόχων. Μποροῦσε νὰ διατάξῃ τὰ ἄστρα νὰ γίνουν ἀστροπε-

λέκια καὶ νὰ πέσουν πάνω στοὺς ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους. Καὶ ὅμως δὲν τὸ κάνει. Μακροθυμεῖ. «**Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε**».

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, μιὰ **πρακτικὴ ἐρμηνεία** τοῦ γλυκυτάτου τροπαρίου ποὺ λέει «**Φθάσαντες πιστοὶ τὸ σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν· ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαχνίᾳ συνεγείρη καὶ ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος**».

* * *

Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες! Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεὸ ποὺ φθάσαμε στὸ λιμάνι τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος. **Ὁ Κύριος μᾶς δίνει νέα προθεσμία**. Διαβάσατε τὸ Εὐαγγέλιο; Εἶδατε τί λέει; Λέει γιὰ κάποιον γεωργὸ ποὺ πῆγε στὸ ἀμπέλι του· εἶδε μιὰ συκιά ἄκαρπη, ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν κόψῃ μὲ τὸ τσεκούρι, καὶ κάποιος τοῦ εἶπε· Ἄφησέ την κι αὐτὸ τὸ χρόνο, μήπως κἀνῃ καρπὸ (βλ. Λουκ. 13,8). Ἐμεῖς εἴμαστε ἡ συκιά ἢ ἄκαρπη. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ γεωργός. Θὰ φιλοτιμηθοῦμε ἀπὸ τὴ μακροθυμία του; Θὰ κάνουμε ἐπὶ τέλους τὸ βῆμα τῆς μετανοίας;

ᾠ Θεέ μου, ποῦ μιλῶ; σὲ ἀνθρώπους ἢ σὲ βράχια; Ἀλλὰ καὶ τὰ βράχια τοῦ Γολγοθᾶ συγκλονίσθηκαν. Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ἀρκετοὶ ἀπὸ σᾶς ποτέ δὲν ἐξωμολογηθήκατε, ποτέ ἀπὸ τὰ μάτια σας δὲν ἔσταξε δάκρυ μετανοίας. Κλάψατε γιὰ τὸν πατέρα σας, γιὰ τὴ μητέρα σας, γιὰ ἄλλα προσφιλῆ σας πρόσωπα, ἀλλὰ γιὰ τ' ἀμαρτήματά σας δὲν κλάψατε. Εἰς μάτην πάει ἡ ζωὴ σας. Προθεσμία μᾶς δίνει ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἐξοφλήσουμε τὰ χρέη τῶν ἀμαρτιῶν μας. Γι' αὐτὸ ἔρχεται ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ ἡ Μεγάλῃ Παρασκευή. Ὁ καθένας μας, ὅπως ὁ ληστής ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, **νὰ συναισθανθοῦμε τ' ἀμαρτήματά μας**. Κανείς δὲν εἶνε ἀναμάρτητος· εἶτε ἐπίσκοπος εἶτε πρεσβύτερος εἶτε ἀσκητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶτε ἄντρας εἶτε γυναίκα, εἶτε ἀσπρομάλλης γέροντας εἶτε μικρὸ παιδί, ὅλοι ἀμαρτάνουμε. Ὅπως δὲν ὑπάρχει ψάρι ποὺ νὰ μὴ βρέχεται ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔτσι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν τὸν βρέχῃ τὸ κύμα τῆς ἀμαρτίας.

Ἀδελφοί μου, ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό, ποὺ φτάσαμε στὴν ἀγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Νὰ μετανοήσουμε εἰλικρινά, **νὰ ἐξομολογηθοῦμε**, νὰ λουσοῦμε στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τὴ νύχτα τοῦ Πάσχα μὲ καθαρὴ καρδιὰ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς· «**Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν**»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**